

Otázka - Odpověď V.V. Pjagina ze dne 02.12.2019 Titulky CZ

- CZ24 News | 8. prosince 2019

Fond konceptuálních technologií uvádí Vážení diváci a posluchači, představujeme vám knihu Valerije Viktoroviče Pjagina O světě křivých zrcadel II.

Kdo zradil náš domácí letecký průmysl?

Co jsou zač domácí negři a co sledovali aktivisté mítinků, které se v Rusku konaly v prosinci 2011?

Jaký scénář to mělo podpořit?

Co je to stát?

Jaké kvality musí mít stát a jeho obyvatelstvo, aby mohl fungovat?

Proč jsou jedny státy subjekty mezinárodní politiky a jiné jen geopolitickými body?

Zeměpisným územím, které je objektem soupeření systémů řízení nadnárodní úrovně?

Jak je realizováno řízení státem?

Na tyto a mnohé další otázky najdete odpovědi v této knize, která se skládá ze série analytických zpráv Fondu konceptuálních technologií.

Koupit si tuto knihu můžete přes on-line obchod ozon.ru, na našem webu přes formulář objednávky a také přes odkazy pod videem na našem kanálu v YouTube Fond konceptuálních technologií, nebo v rubrice zboží u našich skupin na sociálních sítích.

Analytický pořad Otázka-odpověď

Dobrý den Valeriji Viktoroviči.

Dobrý den.

Zdravím naše vážené diváky, posluchače a kolegy ve studiu.

Dnes je 02.12.2019.

Začneme událostí a přesněji prohlášením, o kterém se dnes hodně diskutuje, jedná se o prohlášení prezidenta, bývalého francouzského prezidenta Nicolase Sarkozyho, který řekl, cituji:

„Pokud si někdo myslí, že problémy se týkají jen politických stran, tak nebere do úvahy úpadek Evropy a Západu.

Staletí světová osa procházela Západem, dnes se posunula na východ a ze sedmi miliard obyvatel naší planety jsou v Asii čtyři a v centru pouze 800 miliónů.

Z hlediska demografie již světovým centrem nejsme.“

Okomentujte prosím to prohlášení.

To prohlášení je dost důležité a vypovídající.

Týká se přenosu centra koncentrace řízení z Evropy, Velké Británie a USA do Asie, do Číny a Íránu.

To je to, o čem neustále mluvíme a pořád slyšíme, jak jste na to vůbec přišli?

Když nevidí, jak se tam přesunují technologické základny, zóny, tak co na to říci?

Když nevidí, jak se tam přesouvá centrum koncentrace řízení prostřednictvím finančně-kreditního systému, tak co s tím?

Když nevidí růst těch států, jejich vlivu, a jejich vzrůstající nadnárodní činnost...

Čína, která na začátku 20. století vůbec nebyla vnímána jako stát, teď na začátku 21. století vede aktivní expanzivní politiku, buduje v zahraničí své vojenské základny, realizuje infrastrukturní projekty k posílení svého vlivu v Latinské Americe a Africe.

Už jen ta transafrická železnice, jaký má význam a mnoho dalšího.

Takže fakticky dochází k posunu tohoto státu, k jeho přeformátování,

ke změnám určitých vztahů ve světě.

A jak se k tomu staví lidé?

Když jim někdo něco ohlásí, vydá potvrzení,

tak proces probíhá, když nikdo nic neohlásí...

Stejně jako v případě ISIL.

Těch náznaků, že se jedná o nepravdivou

armádu USA, bylo již od počátku velice mnoho.

Mluvili jsme o tom, ale dokud se neobjevila oficiální prohlášení, která už byla prostě nevyhnutelná,

protože ty informace o tom se prostě jen hrnuly, tak všichni lidé, ti takzvaní analytici,

kteří po nás chtěli potvrzení a sami nebyli schopni učinit si závěry z toho, co viděli, potřebovali nutně to potvrzení.

Jako to popsal Kozma Prutkov: "Jestliže je na kleci s buvollem napsáno slon, nevěř očím svým."

Nevěřit svým očím...? A kde je tedy pravda?

Je tam slon nebo buvol? Co je výchozí?

Pro takové analytiky vždy bude výchozí ta cedule.

Každý projekt globální úrovně, včetně přenosu centra koncentrace řízení pracuje na principu Overtonových oken.

A čím je ten projekt rozsáhlejší, tím více se prodlužují cykly jednotného komplexu Overtonových oken.

Obzvláště s ohledem na přípravu projektu, který je napřed nemyslitelný.

Jeho idea je nepředstavitelná!

Jenže se objeví tady, zazní tu a tam...

A co pozorujeme nyní?

V dané situaci pozorujeme přechodnou fázi.

Namítnou nám: „Vždyť kdo je to vůbec ten Sarkozy?

Obyčejný prezidentík, navíc neúspěšný v tom, onom...

Ale vždyť to je právě podstatou, že jak v našem státě, tak i na Západě panuje strašný kádrový hlad, takže se tak či onak promíchává pořád jeden a ten samý politický balíček karet.

Jakmile se do toho balíčku jednou zařadíte, velice těžko se z něj vymaníte.

Mohou vás z něj vyhodit, ale chtít ho opustit sám je velice těžké.

A v dané situaci Sarkozy plánovitě plní plány globálního prediktoru na přestavbu Evropy.

Vždyť ten člověk, kterého někteří lidé hodnotí jako neúspěšného prezidenta, zůstal tak jako tak nahoře mezi svými.

Ale vzhledem k tomu, že si skutečně neporadil s některými úkoly, tak v podobě výchovné výstrahy...

A ten řídicí manévr ořezání elity jako způsob zvyšování kvality řízení je pro globální prediktor prioritní.

V takové situaci se jako odstrašující příklad pro druhé vybere nějaký politik,

kterému potom zařídí hrůzu bez konce, ne hrozný konec, ale hrůzu bez konce.

Aby ho všichni měli před očima a nechtěli dopadnout jako on a lépe poslouchali.

Takže na příkladu jednoho vychovávají veškerou ostatní politickou „elitu“.

To právě Sarkozy byl dlouhou dobu tím politickým otloukánekem.

A právě díky tomu, výslovně kvůli tomu, že je do určité míry odsunutý na okraj, ale zároveň je stále součástí globální elity...

Teď nemám na mysli globální prediktor, ale výslovně tu elitu, jejímž prostřednictvím je realizována globální politika.

Jemu byl stejně jako Macronovi svěřen začátek nové fáze, kdy se z něčeho, co se zdálo nemožné a žilo jen v podobě Overtonova okna, přejde k tomu:

„Pojďme si o tom přece jen promluvit, jestli to tak je či není!“

To znamená, že se jedná o nastínění otázky, nastavení diskuse, a to musí být provedeno efektivně a kvalitně.

Proto mávnout rukou nad Sarkozym, že je to nula, znamená, že nevidíte samotný proces, kdy národ v podstatě už začali připravovat na to, že se mění centra koncentrace řízení.

Co se týká samotného toho jeho vyjádření, jak řekl, že ta osa vždy procházela Západem a že tam teď mají méně obyvatel než dříve...

Vždyť na Západě těch obyvatel nikdy více nebylo.

V 19. století, kdy Čína prakticky zavalila Evropu levným zbožím, měla Čína ekonomiku větší i těch obyvatel v Asii bylo více, přesto byl světový koloniální systém zformován na základě toho, že nevelké oddíly bílých kolonizátorů přicházely do obrovských států plných obyvatel...

Například jako Velká Británie do Indie a v klidu ji řídila.

Britských sil tam bylo tak dvě divize, mám na mysli vojáků, a řídili stát, který mnohonásobně převyšoval počtem svých obyvatel vlastní metropoli.

Proč? A zde se opět dostáváme k té práci o Státu.

Co potřebuje stát, aby se stal skutečným státem?

Čína prohrála svou expanzi do světa jen proto, že neměla vytyčen globalizační úkol.

Čína nepracovala na úrovni globální politiky, nepracovala na úrovni vnější politiky, uzavřela se jen ve své vnitřní politice.

Proto ji také v polovině 19. století rozpečetili a proměnili v surovinový přívěšek.

A to všechno bylo prováděno zcela účelově.

Ty dějiny Číny jsou z tohoto hlediska velice zajímavé.

A Čína se takto do sebe uzavřela právě proto, aby ji potom Západ rozpečetil tak, jak to udělal.

Západ byl prostě subjektem realizujícím globální politiku a v tomto ohledu byly západní státy způsobilější než ty státy, kam pronikaly, protože sebou přinášely vyšší technologickou sociální organizaci státu.

Proto také ten bílý oddíl kolonizátorů mohl přijít do jakéhokoliv státu Latinské Ameriky, Afriky či Asie, a když demonstroval stávající „elitě“ nové možnost, jak si může uchovat svou moc, tak fakticky přeformátoval ten stávající stát pod své řízení, neboť si ponechal kompetence potřebné pro existenci tohoto státu na potřebné úrovni.

Proto také když se koloniální systém zhroutil a všichni odešli, tak se fakticky nic nezměnilo, koloniální systém zůstal zachován.

Do čela států nastoupily národní kádry.

Jsou však schopni zajistit fungování státu na dané úrovni? Nejsou.

Kultura obyvatelstva to nepředpokládá.

Oni v průběhu své kolonizace ten průlom vpřed neudělali, nezískali nové kompetence, aby mohli díky nim zajistit existenci svého národního státu.

Takový experiment globalisté provedli pouze v jednom státě, v Rusku.

Tam se na příkladu Finska experimentovalo s vytvářením nových států.

Jenže to skončilo krachem. Finsko není a nikdy nebylo suverénním státem.

Ted' je z něj zeměpisný bod pod přímým řízením ze strany globálního prediktoru a zároveň je ekonomicky stále závislé na Rusku, plně.

Bez Ruska není Finsko ekonomicky jako stát způsobilé, neboť jako stát neexistuje, takže by se zhroutilo.

Jinou věcí je, že samo Rusko se teď v mnohém nachází pod vnějším řízením.

Když Prozatímní vláda likvidovala náš stát, připravovala tvorbu nových států podle příkladu Finska, kde to bylo sto let předtím odzkoušeno pod vedením carského dvora Romanovců.

To ve Finsku bylo odzkoušeno, jak vytvářet státy s více méně suverénní technologií, s více méně suverénními technologiemi zajišťujícími existenci státu v technologickém světě.

Jenže se to nepovedlo, koncepce tomu neodpovídá.

Jedinou pravověrnou cestu poskytuje ruský svět, Rusko.

Potom národy dokážou dosáhnout určitého technologického průlomu, technologického z hlediska sociálního řízení se zachováním své kultury a poskytnou tak zároveň komukoliv ze svého národa možnost libovolného kádrového růstu, sociálního růstu.

To jsme trochu odbočili.

Právě proto, že Evropa byla centrem koncentrace řízení plus Velká Británie a USA, které také byly centry koncentrace řízení, se díky jejich expanzi do světa, který nedokázal vzdorovat vyšší kvalitě řízení na novém sociálním technologickém základě, zformoval koloniální svět a neustála to ani Čína atd.

A bylo úplně jedno, kolik tam bylo obyvatel. Bylo to úplně jedno.

Takže teď vysvětlovat, že se stávají centrem koncentrace řízení jen proto, že je tam více obyvatelstva, znamená házet lidem písek do očí.

Což je přesně to potřebné pro Overtonova okna kryjící přenos centra koncentrace řízení z Evropy, Velké Británie a USA do Číny a Íránu.

Pořád se na tom pracuje, ale je třeba tomu správně rozumět. Co především si musíte uvědomovat?

Kdo jako první a včas rozpozná globální tendence, ať už se jedná o nadnárodní společnost, národní společnost, nebo nějaký stát, tak kdo první z jejich šéfů rozpozná a správně využije procesy, kterým nedokážou čelit, tak tím více může získat pro svůj stát, pro svůj národ.

Proč? Protože člověk, který neví, kam pluje, nemůže chytit ten správný příznivý vítr.

Pokud víte, kam máte doplout, tak můžete občas plout i proti větru, křížovat jako plachetnice!

Z tohoto pohledu je tedy třeba nejprve správně rozpoznat procesy globální úrovně řízení a správně je využít pro dosažení svých státních, národních či klanově-korporativních cílů.

Je naše analytické společenství schopné tohle zajišťovat?

Všechny politické talk show, analytické materiály a další ukazují, že není!

Nemáme takové analytiky, kteří by dokázali komplexně porozumět těmto procesům.

A jak potom může vypadat naše řízení?

Nezbývá než jedno, aby si lidé sami osvojovali řízení, vytvářeli masovou statistiku, která bude tak či onak podporovat činnost gosudara Vladimira Vladimiroviče

a zájmy celého ruského státu, Ruska.

Mám na mysli velké Rusko, včetně těch současných republik bez suverenity.

V tomto ohledu tu mám jednu malou poznámku.

Bolševici velmi dobře chápali tuto globální politiku.

My jsme se už dost bavili o tom systému vlajek. Co udělali bolševici?

Na základě ruské rudé vlajky vytvořili celou vlastní konceptuální řadu vlajek.

K tomu se budeme muset vrátit.

Ani jedna ta republika bez suverenity, která si ponechá tu současnou „národní“ vlajku nedokáže získat...

Jak bych to řekl, vytvořit skutečný národní stát, domoci se šťastného života s takovou vlajkou.

Je nutné se vrátit k těm vlajkám, které v SSSR vytvořili bolševici.

Další otázka opět souvisí s bílou vlajkou.

Každá vlajka je vyjádřením ideologie.

To je ten důvod, proč říkám, že buď si ponecháte stávající vlajku a váš státeček bez suverenity který nemá suverenitu ani není skutečným státem, který je jen státností pod kontrolou některého z nadnárodních center...

Která z těch republik to dnes jasně nevidí?

Oj, veliký Kazachstán, formát Astany.

A co že vám tam už teď jmenují soudce z Anglie?

Stejně je to velký stát.

Možná jste vykopali Kaspické moře? Ukrajinci teď asi to své Černé budou muset zakopat.

- A co s těmi haldami? - Haldami? To jsou přece ty hory, kavkazské, krymské...

- Ty jsou od Černého a od toho Kaspického?

- Prostě to rozvezli po stepích.

A takový Kavkaz, by to klidně také mohl být.

Nu, tou bílou vlajkou mají na mysli ten bílý hadr, o kterém neustále mluvíte.

A konkrétně výbor WADA doporučil vyloučit Rusko z olympijských her na čtyři roky.

A my víme, že se blíží olympiáda v Tokiu.

Seznam těch doporučení je pro Rusko vrcholně ponižující.

Pokud náš stát, nebo sportovci reprezentující náš stát přistoupí na tyto podmínky, tak to bude vypovídat o absolutní absenci ruské suverenity.

V televizi už zazníávají prohlášení: „Stejně tam pojedeme!“ Ta situace je vážná.

Vypadá to tak, že náš stát bude opět závislý na sportovcích, co se chtějí účastnit olympiády.

Cožpak se opravdu těm lidem nedá vysvětlit stav věcí?

A ještě je tu zpráva, že RUSADA nevidí důvod, proč by měla podávat odvolání proti sankcím WADA.

Vykládám si správně tuto zprávu, píše Vitalij: „Páníčku, my kvůli tobě pohrbíme ruský sport. Přijď za námi.“

V pořadu Nedělní večer se Solovjovem vystupoval šéf RUSADA Ganus. Všem doporučuji, aby se na to podívali.

Ten člověk vychází z pozice, z výlučně té pozice, že Rusko nemá a ani teoreticky nemůže mít žádnou suverenitu, a že jakákoliv západní struktura má právo orat s ruským státem, jak si jen vzpomene.

A Rusko nemá žádné právo hájit své zájmy, prostě na to nemá právo!

Všem doporučuji se na to podívat, jeho vystoupení je velice vypovídající, velice vypovídající.

Dokonce i Solovjov mu byl nucen přímo oponovat: „To nemyslíte vážně...“

Takové tu máme státní řízení, které zohledňuje...

To je jeho přesvědčení, že Rusko nemá právo na svůj stát, na svou suverenitu, je absolutně upřímné.

Co Západ řekne, tomu se musíme podřídít.

Ale ten problém tu je trochu jinde.

O čem jsem mluvil?

Nedávno pustili tu Butinovou.

A řekněte, pro koho z ruských občanů není urážkou, že ruskou občanku jednoduše čapli a strčili do vězení pod vymyšlenou záminkou?

A co Viktor But a další naši?

Třeba Jarošenko?

Je jich přece spousta.

Naše lidi ve světě chytají na žádost cizího státu a my nejsme schopni je ubránit.

Nejsme schopni tomu zabránit.

Nejsme schopni v plné míře ubránit zájmy všech ruských občanů.

A po nás to požadují. Požadují po nás obranu zájmů sportovců.

Rusko je připraveno bránit, stejně jako státní vedení je připraveno bránit zájmy každého člověka, ruského občana, jenže je otázkou jak?

A proč, když je řeč o sportovcích, tu mluvím o takovýchto věcech?

Problém je v tom, že tyto věci spolu vzájemně souvisí. Absolutně spolu souvisí.

Říkají: „Vždyť ten sportovec celý svůj život obětoval tomu, aby dosáhl toho a toho...

A tak tam musí jet pod jakoukoliv vlajkou.

A když jsme mluvili o té olympiádě v Koreji, tak na co jsem především poukazoval?

„Lidi, oč se to snažíte?

Myslíte si, že když si teď vyděláte svých třicet stříbrných, tak vám to přinese štěstí? Nepřinese!“

Vždyť jak vypadá ta situace?

Z politického hlediska a sport byl vždy politikou, vždycky, po celou dobu svých dějin byl sport politikou.

To proto ty olympijské hry.

Už jsme to vysvětlovali nejednou.

Takže zda doping byl či ne je otázkou, nás z toho obviňují a bylo nám řečeno, že jako trest:

„Jako trest vy, kterým to my dovolíme, jen těm našim nejlepším otrokům mezi vámi, těm to dovolíme a můžete si tak vydělat nějaké peníze.

Vy tam budete moci jet (s bílou vlajkou).“

Ovšem nestačí, že vám ty medaile mohou zase sebrat, protože...

To přece není správné, aby Rusové vyhrávali.

Ale ten problém je jinde. Sám ten postoj.

Ti, kteří tam jeli, svou účastí plně potvrdili to, že ta obvinění Ruska jsou v plné shodě se svým obsahem, a proto byl ten trest právoplatný, a že vycházejíce z toho je možné budovat veškerou státní politiku.

Politiku státu, který je takto zločinný.

To jsou lidé, kteří to svým jednáním konkrétně potvrzují.

To jsou lidé, kteří se chtějí stát součástí toho svobodného světa, protože celý zbytek Ruska je ten špatný.

Ten stát za nic nestojí. A na tomto je postavena ta bezmoc našeho státu ve vztazích s jinými státy s ohledem na obranu našich lidí.

Neboť část našich lidí se cílevědomě postavila na stranu Západu a bojují proti Rusku, a tím poskytují cizím státům politickou možnost pronásledovat naše občany.

A zase namítají: „A co s tím? Vždyť oni na tom pracovali celý svůj život!“

Já se ptám:

To jen oni pracovali?

To jen oni se tak snažili?

Jiné sportovce tu nemáme?“

Takže tyto tam pustili a díky tomuto jejich jednání byly zmařeny desítky jiných kariér talentovaných sportovců, desítky!

Jednoho tam pustili, ten si udělal oko u páníčka!

A ještě si zazpíval pod bílou vlajkou!

Ruskou hymnu! Tím náš stát absolutně znevážili

a teď chtějí, aby se k nim někdo choval nějak jinak?

Teď pláčou: „Jak je to možné, to je k Rusku nespravedlivé, aby za jeden přestupek trestali dvakrát...“

Takže se jednalo o přestupek?

Když vás chtějí trestat podruhé?

Co čekáte? Sami jste to potvrdili.

Odmítli jste být občany svého státu.

Ostatní sportovce, své soudruhy, jste svou účastí tam zničili.

Ponížili jste se tak, že to už víc nešlo, ponížili jste náš stát, tak jakou pomoc od něj teď očekáváte?

Když jste na frontě diplomacie, na frontě politiky podryli ruské pozice?

Vy sami nejste schopni držet jednotnou linii, nemáte žádný občanský postoj, tak jak vás má stát

bránit?

Je zajímavé, že USA se s WADA ani s nikým jiným nikterak nepárají, ty by řekly:

„S tím na nás nechodte! Že nás tam nepustíte?

My sami nikam nepojedeme!“

SSSR ještě měl dost síly na něco takového, ta olympiáda 1980 v Moskvě a Hry dobré vůle, také v Moskvě.

Cožpak Rusko takové možnosti nemá? Má!

Jenže to musí zaujímat samotní sportovci jasný občanský postoj a nesít o tom, jak se prodají, nesít o tom, jak se z nich stanou prostitutky.

Lasickenovou teď vyloučili z turnaje.

A kdo ji nutil zaprodávat svou vlast? Co si myslela?

Že tenkrát výhodně slízne smetanu, když ji nechali skákat pod bílou vlajkou, jenže teď je z ní nula.

Jednou poskytnutá služba už je bezcenná.

To je pro západní svět charakteristické.

Teď jí dali najevo: „Ty jsi prostitutka, tak ti ukážeme, kde je tvé místo!

Jednou jsme tě koupili a koupíme tě kdykoliv i podruhé.“

To samé Šubekov.

Oni kvůli svým třiceti stříbrným likvidují sport a kariéry ostatním sportovcům.

To oni jsou tou spojnicí poskytující západnímu řízení prioritu nad naším ruským sportem.

Jsou to zrádci, jsou to vlasovci.

Probíhá studená válka.

Studená válka je informační válka na vyšších prioritách řízení.

A oni na těchto vyšších prioritách řízení náš stát zradili.

Tak co teď od toho státu čekají?

Jak teď může bránit zájmy sportovců, když oni sami svůj stát zrazují?

Chtějí zachránit své kariéry?

Ať se podívají na Lasickenovou.

Nebo případ s tím skokanem, s tím neexistujícím potvrzením od neexistujícího lékaře.

Tomu člověku zničili kariéru, prostě mu ji zlikvidovali.

To všechno totiž pramení z toho, když někdo soutěží za bílou vlajku.

„To jsem jako skákal zbytečně?“

Takto je lámou jednoho po druhém. Když vezmete celý svazek prutů, tak už je nezlomíte.

Ale oni se chtějí nechat lámat, chtějí se zaprodávat, dělají to a...

Stát jim nic nedluží, tedy opačně, stát se o ně musí starat, to oni mu nic nedluží.

Když svému státu nic nedlužíte, tak potom nic nečekejte. Jedte si soutěžit, kam chcete a jak chcete.

My vás za to nehodláme nijak trestat.

My se chystáme obnovit suverenitu našeho státu, aby NAŠE sportovce, NAŠE občany nikdo nesměl nikde urážet.

Když vy sami v tom pomoci nehodláte, když nechcete, aby si vás vážili...

K této olympiádě už jsme mohli dospět s jiným výsledkem, s jiným výsledkem!

Naší delegace by se nikdo ani prstíčkem neodvážil dotknout, kdyby se nenašli takoví hajzlíci...

Prý rudá mašina. Jaká rudá mašina?

Oni to jméno zostouzí.

Zazpívali ruskou hymnu pod bílou, kapitulantskou vlajkou.

Jeli jste tenkrát na tu olympiádu? Tak si to teď vyžerte, pořádně si to vyžerte.

Ale to je jen dobře. Když jim to nedochází přes hlavu, dojde jim to přes ruce a nohy.

Ať se sami přesvědčí, jak jim Západ bude ničit kariéry.

A proč to dělá? Aby se tady u nás rozčílili, pozvedli své sportovní fanoušky, napomohli ke státnímu převratu, svrhli Putina a z Ruska udělali surovinový přívěšek.

Ukrajina se vydala přesně touto cestou. Jací tam jsou sportovci? Jakým se těší úspěchům?

Kde jsou ty sportovní kluby, které tam působily před majdanem?

Dostávají spoustu peněz?

Rozvíjí se tam snad nějaký sport?

Ti, kteří sní o tom, jak se prodají za třicet stříbrných, chtějí pro náš stát přesně tento osud:

„My potom stejně ten stát odmrštíme a odjedeme někam pryč, zase se prodáme.“

Ať se prodají teď hned a odjedou.

A my tady musíme ochránit sport, sportovce a vůbec občany našeho státu s tím vědomím, že sport, to je pole studené ideologické války.

Když naši suverenitu neubráníme tady, tak nezajistíme ani ochranu našim občanům v celém světě, protože když se vzdáme tady, vzdáme všechno.

No dobrá, tak skákejte pod trikolórou, nedá se nic dělat, dnes je to státní vlajka.

Ale vždyť to je tak..., já nechápu, jak musí člověk lidsky klesnout, aby byl schopen soutěžit za bílou vlajku s vědomím, že není nic jiného než prostitutka.

A když někdo třeba jako Solovjov:

„Já ty sportovce chápu...”

a já nechápu, jak jeden sportovec, jen kvůli tomu, aby se za 30 stříbrných prodal, maří kariéry desítek jiných, talentovaných lidí.

Já nechápu, proč se musí jít prodat jako poslední prostitutka.

A znovu opakuji, že tím pohrývají náš sport a maří kariéry jiným.

Takže jsme se k tomu zase vrátili, jen naše výchozí pozice už jsou horší.

Postavení ruského sportu před touto olympiádou je o dost horší a zátěž pro stát značně vyšší.

A jak má vyhrát, když před ním stojí tolik úkolů?

To je přesně ten předmět ke smlouvání, předmět vyvíjení nátlaku na Putina:

„Bud' teď aktivujeme celý ten fanouškovský dav bez mozků a on tu zařídí státní převrat, rozpoutá občanskou válku a stát jako takový přestane existovat...”

Nebo v něčem ustoupíš a my to teď svým rozkazem stopneme.”

Ale v každém případě už teď bylo ohlášeno, že se v každém případě zase najdou vlasovci od sportu, kteří budou střílet do svých soudruhů, aby si vydělali svých 30 stříbrných.

Ještě jedna otázka, která byla také v poslední době široce probírána.

Jde o otázku takzvaných technologických zón a dělbu práce.

Vysvětlíte to prosím z pozic Koncepce.

Skutečně se ta dělba práce stala v poslední době hodně používaným výrazem a všichni o tom moudře a hluboce diskutují...

O dělbě práce se dalo mluvit bez ztráty kytíčky, než se objevila Koncepce sociální bezpečnosti, než bylo provedeno to parlamentní slyšení o Konceptu sociální bezpečnosti v listopadu roku 1995 ve Státní dumě.

Poté byl každý člověk alespoň s malou sebeúctou nucen přehodnotit svůj vztah k tomu, zda ve světě existuje nějaká dělba práce.

Ale naše elita, ta se nad Koncepty ošklibá: „To není nic, čím by se měli zabývat spořádaní lidé.”

Jenže pokud operujete falešnými pojmy, tak nikdy nedokážete vykreslit, představit si správný

obrázek světa a ubránit tak své zájmy.

V celých lidských dějinách nikdy neexistovala dělba práce, kromě jediné zóny, kterou je studium profese, když se mistr dělí o svou práci s učedníkem, aby ho naučil svou profesi.

Cože? Vždyť my dobře víme, co je to dělba práce, jak se například vyrábějí pivo, jak se vyrábějí třeba spínací špendlíky.

To s tím nemá co dělat. Jedná se o globální „sjednocení“ práce.

A to je nutné trochu vysvětlit.

Příklad, který nám velmi názorně ukáže „sjednocení“ práce a existenci technologických zón, si můžeme najít v běžném životě, ve všedním životě.

Tak či onak jste určitě všichni organizovali nějakou pracovní oslavu.

Třeba nějakou sešlost ve třídě nebo večírky

pro spolužáky ze školy, z kurzu nebo pracovní oslavu.

A zde vzniká otázka.

Sešli jste se, abyste oslavovali, připravili nějaké to občerstvení. A jak to uděláte?

Velice jednoduše. Můžete to uložit jednomu člověku, který to sám připraví pro všechny.

Všechno to jídlo připraví jeden člověk.

To si tu oslavu ale asi moc neužije, protože bude unavený.

Může se spojit několik lidí, aby ten úkol vyřešili a připravili to jídlo na stůl pro ostatní společně.

Je možné využít cizích služeb a objednat si domů jídlo již hotové. Třeba pizzu.

Nebo můžete zařídit svou oslavu v nějakém hostinském zařízení – v kavárně, restauraci, kde všechnu tu práci se zajištěním prostor, s přípravou oběda, zajištěním hudby a podobně vykoná někdo jiný.

Takže se na to podívejme.

Máme technologii a objemy produkováného zboží.

Stejně jako dva různí lidé nikdy neuvaří stejný boršč, tak v tomto objemu budou mít různí lidé různé úkoly, které budou muset udělat.

Každý produkt má své specifikum, svou technologii.

A tato technologie se dá rozčlenit na jednotlivé etapy, ke kterým budou přiřazeni jednotliví lidé, a jejich počet je zase podmíněn tím, jaké množství je nutné vyprodukovat.

Pokud potřebujete uvařit jídlo, abyste nakrmili tři lidi, tak je zbytečné, aby se všichni tři podíleli na přípravě toho jednoho kastrolu.

Ale pokud těch lidí potřebujete nakrmit třicet, tak je nutné, aby s tím někdo navíc pomáhal, s tou prací, aby toho objemu bylo dosaženo.

A je možné to vymezit ještě jinak.

Jedni budou stavět dům a druzí připravovat oběd.

Budou tam tedy dvě různé technologické zóny.

Nebo při přípravě toho večírku, abyste ho zorganizovali, abyste realizovali ten řídicí proces, byly využity možnosti určité technologické zóny.

A tato technologická zóna, restaurace, přece není určena jen k obsluze právě těchto lidí,

je určena k poskytování služeb v jednotném národněhospodářském komplexu.

A pokud do této technologické zóny nedojdou nějaké dodávky potravin, nedostane nějaké komponenty,

jako jsou sporáky, nádobí a tak dále, tak nedokáže plnit své služby.

Takže k tomu, aby se jednotný komplex mohl rozvíjet není zapotřebí ty procesy dělit, ale sjednocovat do jednoho technologického komplexu, ty různé procesy, které budou odpovídat vytyčenému cíli.

Složitost toho komplexu můžete vysledovat.

Už jsem to uvedl. Rozhodli jste se někomu postavit dům, a kvůli tomu se dal dohromady kolektiv, který staví dům, zatímco někdo jiný připravuje oběd.

Jedná se o dva sjednocené procesy, neboť tento technologický proces vyžaduje stavebníky a ti zase musí mít co jíst.

Jedná se tedy o jeden komplex úkolů, který je nutné vyřešit.

A každý stát, každý stát je tak či onak nucen pracovat na zajišťování své technologické zóny, aby dosáhl nějakého svého vytyčeného cíle.

A v tomto případě se ty práce jednotlivých lidí sjednocují na základě určitého plánu v závislosti na tom, co je potřeba udělat.

Z hlediska státu bývá jednodušší někde něco koupit,

jenže potom z tohoto technologického řetězce...

Něco oddělíme, že?

Jak to u nás chodilo? Dělbá práce, že? My nemusíme vyrábět vlastní letadla, koupíme si je v zahraničí.

A co teď bude s naším civilním letectvem?

To vojenské jsme jakž takž zachránili.

Zboží lehkého průmyslu u nás nebudeme vyrábět, koupíme si je v zahraničí.

A nakonec to dojde do bodu:

„A kdo vůbec potřebuje vaše zboží?“

Kdo bude chtít vaše zboží, abyste si mohli koupit vysoce technologické výrobky nebo dokonce i jen obyčejné zboží?

Takže když něco vyrábíte, nějak žijete, tak abyste si něco koupili, musíte mít co prodat.

Vaše zboží musí potřebovat jinde, v jiném technologickém procesu.

Pokud nic z toho nemáte, tak jste se oddělili a můžete zajít na úbytě. Došlo k dělbě práce.

Jedni si přitom ponechali vysoce technologický průmysl a druzí skončili v roli surovinového přívěšku.

Což znamená rozdílnou životní úroveň, to je ta dělba práce v celé své kráse.

A přitom dochází k technologickému sjednocování.

Takže sice došlo k sjednocení práce,

ale z hlediska lidí to vypadá tak, že zůstali odsunuti na okraji života, protože přece došlo k dělbě práce.

A ty korporace, které se postaraly o sjednocení tohoto technologického cyklu, si tak snížily své náklady.

Jestliže téměř zadarmo získávají nějaké práce, nějaké služby, nějaké suroviny,

tak proč by na to samy vykládaly prostředky?

Stát si může něco koupit. Ale pokud to vyloučí ze svého sjednoceného technologického procesu, z toho jednotného národohospodářského komplexu a nahradí to importem, tak přesně o tolik se mu sníží jeho státní suverenita a stane se na někom závislý.

Proto je také stát nucen, aby si zajistil svou suverenitu a na nikom nebyl závislý,

vyrábět sám celou řadu pozic zboží, jehož výroba bude zcela určitě dražší, protože to dělá na svém technologickém základě, na své vzdělávací úrovni, surovinové základně atd. jeho výroba bude prostě dražší.

Je levnější nechat si vyrobit televize v Jižní Africe nebo v Jižní Asii.

Postavíte tam bambusové stěny, žádné vytápění nebude nutné, postačí pár ventilátorů a je to.

A jak to bude vypadat například u nás na severu?

Takhle tlusté stěny, topení, což znamená dovážet tam energetické nosiče, topit, dávat lidem příplatky za zimní oblečení, zatímco v Africe jim stačí palmová sukýnka.

Jenže to znamená jen snížení nákladů.

Ale stát potřebuje, aby měl elektroniku i televize, aby si je vyráběl sám.

protože to souvisí s celonárodními zájmy a je to navázáno na jednotný celostátní technologický komplex.

Proto také každý stát tak bojuje proti kontrabandu.

Protože boj proti kontrabandu znamená obranu vlastních státních zájmů, znamená to bránit zájmy státní suverenity.

A čím více doširoka je stát rozvinut, tím větší je to sjednocení práce.

Vraťme se k tomu, že uvařit boršč chce svou technologii a každý kuchař má svůj recept.

Všichni víme, že existuje průmyslová špionáž.

Jako jednoduchý příklad může posloužit, jak SSSR ukradl jaderné technologie, aby co nejrychleji dokázal sestavit svou jadernou bombu.

A Kurčatov zase například udělal přednášku britským vědcům o některých slepých uličkách a tím jim ušetřil velké peníze.

To znamená, že už tu máme sjednocení vědců, výrobců a dokonce tajných služeb, které s tím zdánlivě nemají vůbec nic společného, přesto kradou technologie a předávají je svým vědcům ke zpracování.

Tak kde tu vidíte dělbu práce?

Cožpak se ti vědci sjednotili kvůli tomu, aby kradli cizí technologie?

Oni se sjednotili, aby vytvořili nějaký produkt.

A podstatou průmyslové špionáže je právě tohle, abyste stačili konkurentovi, potřebujete ukrást technologické tajemství svému protivníkovi.

A tohle už se objevuje...

V technologickém řetězci tohle není, že abyste dokázali vyrobit nějaké boty, to je jen příklad, pouhý příklad, tak v továrně na obuv asi nebudete mít oddělení s tím, že jde o nutnou dělbu práce, abyste někomu kradli výrobní tajemství.

Takže chceme-li být úspěšní, musíme sjednotit různé oblasti činnosti.

Takže to sjednocení práce se již rozrostlo o potřebu mít rozvědku, aby měl kdo krást ta tajemství.

Je nutné angažovat různé sociologické úřady, které by pracovaly s obyvatelstvem,

aby ty boty někdo kupoval.

A mnoho, mnoho dalšího.

A ty technologické zóny je možné vytvořit pouze v rámci jednotného řídicího systému.

Například pro anglo-americký segment globálního prediktoru bylo výhodné přesunout výrobu z technologické zóny USA do Koreje, do Jižní Asie a jinde. Bylo to pro ně výhodné.

I teď je to pro ně výhodné, protože oni tak ve svém jednotném árodohospodářském komplexu o nic nepřišli, jako subjekt řízení.

Oni mají všechno propojené, všechno zajištěné, nic neriskují, zatímco konkrétní státy na tom trápily.

Třeba když odsunuli výrobu z území USA...

Za co teď tak bojuje Trump?

Aby tam obnovili alespoň nějakou výrobu, jinak se ten stát zhroutl a začne se sypat tak, že z toho bude horko všem.

Je nutné tam zajistit alespoň nějakou výrobu, aby se mohli zásobovat zbožím a službami vlastní výroby a ne z dovozu, ne z Číny.

A proto ve světě nikdy nešlo o dělbu práce.

Ve světě vždy probíhal proces sjednocení práce.

Rozděleny byly jen některé technologické řetězce, když...

Ale kvůli čemu?

Je potřebný růst objemu výroby.

Máte kupce a potřebujete pro výrobu tohoto množství zboží prudce navýšit výrobu.

Ale pro rozpracování toho zboží, pro sestavení technologií,

abyste se zmocnili dalšího cizího odbytiště, musíte sjednotit různé oblasti.

Takže nejde o žádnou dělbu práce.

A nám neustále vnucovali: „Jen si vezměte technologický proces, tady skládáme kostru automobilu, tady na ni montujeme kola, tady tam vkládáme motor atakdále, že?

To je podvod. Dělají z nás pitomce s geniální jednoduchostí.

A jednou z takových oblbovaček je globální dělba práce.

Na tom pohledu na věc jako na dělbu práce se dá velmi dobře postavit vykořisťování jednotlivých států a národů tak, aby ani nezačaly přemýšlet nad tím, proč těmto státům a národům neplatí ve výši skutečné pracovní síly, kterou na to vynaložily.

Vezměme si třeba Čínu a Jihovýchodní Asii.

Čína se pozvedla díky levné pracovní síle.

Cožpak ten Číňan pracující v absolutně identických podmínkách v Číně nebo v USA vynakládá v USA více úsilí, nebo tam pracuje kvalitněji?

Pracuje úplně stejně tam i tam, tak proč ten v USA dostává několikanásobně více a ten v Číně několikanásobně méně?

To právě kvůli tomu, že v tom jednotném technologickém komplexu je úkolem minimalizovat náklady na výrobu, proto se také platí minimální mzdy za odvedenou práci.

To samé platí pro státy bez suverenity, které prý jsou suverénní, v Africe, Latinské Americe i v Asii.

Vždyť se pokoušeli takto naložit i s Ruskem a v mnohém se nám ještě bohužel nepovedlo z toho

vymanit,

z toho postavení surovinového přívěšku, surovinového přívěšku Západu.

A ještě musíme poslouchat: „Jak je to skvělé,

že tady u nás platíme lidem takové nuzácké mzdy,

neboť naše zboží je tak konkurenceschopné.“

O koho se to staráte, o lidi?

Tak udělejte jednotný národohospodářský státní komplex a braňte zájmy lidí.

Vše potřebné k tomu u nás máme.

A jestliže jste otevřeli dveře všech okruhů a staráte se o to, aby ten nadřazenější okruh měl menší náklady, tak vaším cílem není nic jiného než genocida vašeho vlastního národa, jestliže tvrdíte, že je to naše výhoda, když je u nás méně placená práce.

Tady je přece všechno jasné.

Jedná se o oblbovačku určenou...

Ta oblbovačka o dělbě práce je jedním z prvků, jak stát připravit o státní suverenitu.

Jak je vůbec možné tomuto nerozumět...?!

Já předpokládám, že každý, kdo teď mluví o dělbě práce, je to ještě stalinský výraz, je buď hlupák nebo nepřítel lidu, jiná možnost není.

Je to přece nyní všechno tak očividné. Všechno se to dá rozebrat, podrobně rozebrat počínaje již Římskou říší.

Proč Římská říše stále rostla, a potom se zhroutila?

Ty pohádky o stříbrných dolech v Ibérii mohou uspokojit jen pitomce.

Každý, kdo začne vyhodnocovat procesy řízení, tomu vše hned zapadne na svá místa.

Dokud byla Římská říše nositelem civilizační mise, dokud přinášela v porovnání s okolními národy lidštější vztahy, tak se rozvíjela.

Uvedu konkrétní příklad vyjádřený dětskou kreslenou pohádkou, která se ale týká konkrétní historické události.

Kolja, Olja a Archimédes. Všem doporučuji se na ni podívat, dospělým i dětem.

Tam je taková epizoda o Archimédovi.

Kolja a Olja tam o něm mluví s jedním generálem:

„Co je to zač, ten Archimédes? Nějaký technik, nula, zatímco já jsem generál!“

A kdo si dnes pamatuje jméno toho generála? Nikdo!

Zatímco jméno toho, promiňte, já ho zapomněl, toho římského prokonzula, který řekl:

„Ani vlas nesmí upadnout z hlavy toho důstojného muže, Archiméda!“ se v dějinách zachovalo.

Proč? Protože Římské impérium bylo v porovnání s Kartágem lidštější, více odpovídalo Božímu záměru, proto se rozvíjelo.

Jakmile se v tomto ohledu vyčerpalo, tak nastoupilo něco jiného.

Takto se rozvíjí civilizace a vůbec ne na základě nějakých stříbrných dolů.

Takže s ohledem na tu dělbu práce a technologické zóny je třeba chápat, že zaprvé není žádná dělba práce, probíhá naopak sjednocení práce a technologické zóny mohou být vyčleňovány pouze v rámci jednoho, takříkajíc hospodařícího subjektu.

A je možné rozeznat subjekt, který sjednocuje mozkové centrum USA, Velkou Británii jako finanční centrum, a výrobní cech – Čínu.

Jakmile tohle jednou rozeznáte, vše vám zapadne na své místo.

- Řekl to Marcus Claudius Marcellus.

- Ano.

To byla pro dnešek poslední otázka.

Dnes jsme opět mluvili o otázkách globálního významu, ale přitom si povšimněte,

jak každá z těchto otázek přímo ovlivňuje kvalitu života všech lidí, jak v našem státě, tak i ve světě.

Když budeme správně chápat tyto procesy řízení, tak tomu přizpůsobíme své jednání,

kterým přispějeme k vytvoření masové statistiky a to je způsob, jak budeme bránit zájmy své i své rodiny.

Pokud těm procesům řízení správně neporozumíme, tak nebudeme moci včas identifikovat proces řízení spuštěný nadřízenějším subjektem řízení a správně využít dynamiku tohoto procesu pro obranu zájmů své i své rodiny.

A potom se ten proces může vyvinout velice tragicky ve vztahu k člověku, který tomu neporozuměl.

Na Ukrajině neporozuměli procesům, které byly spuštěny ve vztahu k nim a Ukrajina teď prožívá velice krušné časy.

Naše sovětská partajní nomenklatura nesprávně vyhodnotila procesy spuštěné z globální úrovně.

A kde je konec našemu státu?

Promarnili ho.

A obnovit suverenitu, vůbec cokoliv obnovit je daleko těžší než si zachovat to, co již bylo vybudováno, je to daleko těžší.

A v tomto ohledu je třeba si uvědomovat, že ZNALOSTI ZNAMENAJÍ MOC!

Berte tuto moc do svých rukou. Znalosti o řízení složitých sociálních supersystémů, jsou vyloženy v pracích vnitřního prediktoru zveřejněných do...

...června 2018.

Přitom v některých pracích, které se svým zveřejněním blížily k tomuto datu,

mohou být určité faktologické, řekněme to takto - nepřesnosti.

Protože jestliže správně interpretujete uvedené informace z pozic Koncepce sociální bezpečnosti, tak vám hned začne být jasné nač a proč tam tyto informace vůbec jsou.

V dané situaci bych se ještě chtěl omluvit našim divákům za jednu takovou věc.

Všichni jste si asi povšimli, že jsme nikdy neměli ve videích reklamu.

To byl náš principiální... ...náš principiální přístup ve vztahu k našim divákům.

Zatímco reklamu k našim materiálům přikládal kdekdo a všichni na nás vydělávali.

My jsme však nikdy nic podobného nevyužívali.

Nebylo to kvůli tomu, že bychom nechtěli vydělat peníze, protože nás nikdo nefinancuje.

My žijeme výlučně z crowdfundingu (davové financování), tedy z toho, co nám lidé pošlou.

Rozvíjíme se, jak můžeme, výlučně na základě lidové iniciativy.

My jsme měli za to, že takto důležité informace o řízení je nutné předkládat v komfortním režimu lidem, kterým se tyto informace zdají být užitečné.

Jenže na YouTube se teď změnila politika, a není tam možné zveřejňovat videa bez reklamy.

Abychom si tedy uchovali tu možnost, šířit naše informace mezi lidi, byli jsme nuceni přijmout tato pravidla na YouTube a umožnit umístění reklamy v našich materiálech, proto se omlouvám za to, že ty reklamy vás teď budou otravovat.

Já nevím, jak se budou zobrazovat, je to záležitost YouTube, nešlo o naše rozhodnutí, my bychom i nadále pokračovali bez reklam.

Nu, co bych vám ještě mohl říci?

Je třeba chápat jednoduchou věc.

Žádná má video-přednáška, žádný takový přehled událostí, vám nedokáže nahradit vaše vlastní porozumění aktuálním problémům ve světě.

A toto vaše porozumění se může opírat pouze na okruh vám známých pojmů.

Mnohé věci jsou nám nepochopitelné ne proto, že náš rozum je slabý, ale proto, že jejich podstata nezapadá do okruhu známých nám pojmů, jak řekl Kozma Prutkov.

Proto si okruh vašich pojmů neustále rozšiřujte.

Pamatujte si, že znalosti znamenají moc.

Berte tuto moc do svých rukou, stávejte se konceptuálně mocnými. Braňte zájmy své i své rodiny.

Do příštích setkání.

Na shledanou.

Knihy vnitřního prediktoru SSSR v češtině i slovenštině naleznete na www.leva-net.webnode.cz,
www.dotu.ru nebo můžete zakoupit v knižní podobě na KSBPRESS.cz